

Parlem de música...

Per JOAN VERNET

Magnífica ocasió que, gràcies al «Butlletí del Sindicat Musical», em permeterà parlar quelcom referent a la música. Música del dia, naturalment, de jazz, encara que un dibuixant mig ciutadà, mig província, romàntic i somnia-truites, profà en matèria de música, des de les planes del nostre setmanari local consideri el jazz, com una «calamitat pública». («La Gralla», 9-2-36).

Perdonem-lo... Es clar que — i fins a to del nostre «Butlletí» — podria parlar de moltes més coses, si es vol, referents al classicisme de la música o bé el desenvolupament del nostre Sindicat; però prefereixo, per no caure en un error — i perdoneu — parlar de la música de jazz.

La música de jazz, aquí, a Granollers, ha entrat amb no gaire entusiasme dels nostres músics granollerins, i amb quatre o cinc anys d'executar aquesta nova modalitat musical, no s'ha avançat res del que podria ésser una realitat. Més ben dit, no ha convençut del tot a molts dels nostres músics, que s'han vist en la necessitat obligatòria d'executar-la.

La música, va dir no sé qui, representa una època; a cada època, pertany una música diferent. El jovent dels nostres avant-passats, romàntic, encatronat, aplaudia i s'entusiasmava amb Beethoven, Schubert, Chopin; el jovent d'ara, dinàmic, lleuger, prefereix, — i no dubteu que també s'entusiasma, — amb figures de noms també estrangers, com són un Amsstrong, Paul Whiteman o una orquestra com la Ray Noble. Vivim en una altra

època, d'acord amb la música, aquesta música que a molts els esgarrija i els fa estirar els cabells, perquè no han tingut paciència per a sentir-la.

I és lamentable que en la música sin-copada no es puguin o no es vulguin reconèixer les meravellosos simfonies «Rapsòdia en Jazz» o «Gran Canyon (Suite)» impressionades per aquesta formidable orquestra simfònica de jazz, que és la de Paul Whiteman. I aquests acords magnífics i harmonicosos de les germanes Boswell Sisters! Altre concepte en tindrien, aquests que creuen que la música de jazz representa estridència, soroll i mal gust, si escoltaven aquests músics notabilíssims!

Ara que, naturalment, com que a tots ens falta col·laboració, estudi i comprensió i sobretot «orelles», «orelles» que escoltin — i que aprenguin i que sàpiguen afinar!... — Perquè, se sent cada conjunt per aquests món de Déu, que veritablement fan pena!

Ara que, «ja podeu xiular...», puix que s'ha arribat a un grau tan gran, i a un concepte tan primitiu de la música, que una ha fet oblidar l'altra, i vivim en un ambient tan pobre i estandarditzat, que d'aquesta manera ens sembla que ja podem anar tirant. I és llàstima; oimés si recordem els temps inoblidables de «Granollers terra de músics!»

Ara sembla que la frase aquesta vagi a la decadència, i això que només ens mancava el petit esforç de tots, sigui en el concepte o amb la música que sigui, perquè no la deixem decaure.